

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1524-ҳадис

1524/3798 – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ t: أَنَّ رَجُلًا أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَبَعَثَ إِلَى نِسَائِهِ فَعُلْنَ: مَا مَعَنَا إِلَّا الْمَاءُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ r: مَنْ يَضُمُّ أَوْ يُضِيفُ هَذَا؟ فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْأَنْصَارِ: أَنَا، فَأَنْطَلَقَ بِهِ إِلَى امْرَأَتِهِ، فَقَالَ: أَكْرَمِي ضَيْفَ رَسُولِ اللَّهِ r فَقَالَتْ: مَا عِنْدَنَا إِلَّا قُوثُ صَبْيَانِي، فَقَالَ: هَيْتِي طَعَامِكَ، وَأَصْبِحِي سِرَاجِكَ، وَتَوَمِّي صَبْيَانِكَ إِذَا أَرَادُوا عَشَاءً، فَهَيَّأْتُ طَعَامَهَا، وَأَصْبَحْتُ سِرَاجَهَا، وَتَوَمْتُ صَبْيَانَهَا، ثُمَّ قَامَتْ كَأَنَّهَا تُصَلِّحُ سِرَاجَهَا فَأَطْفَأَتْهُ، فَجَعَلَا يُرِيَانِهِ أَهْمًا يَا كُلَانِ، فَبَاتَا طَاوِبَيْنِ، فَلَمَّا أَصْبَحَ عَدَا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: ضَحِكَ اللَّهُ اللَّيْلَةَ أَوْ عَجِبَ، مِنْ فَعَالِكُمَا. فَأَنْزَلَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ: (وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ) [الحشر: 9].

1524.3798. Абу Ҳурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васалламнинг ҳузурларига бир киши келган эди, у зот аёлларига одам жўнатдилар. (Аёллари) «Бизда сувдан бошқа нарса йўқ», дейишди. Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам: «Ким буни ўзи билан олиб кетади? [ёки меҳмон қилади?】» дедилар. Шунда ансорлардан бири: «Мен», деди ва уни аёлининг олдига олиб борди-да: «Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васалламнинг меҳмонларига икром кўрсат», деди. У: «Гўдақларимнинг овқатидан бошқа нарсамиз йўқ», деди. У киши: «Таомингни тайёрла, чироғингни ёқ. Гўдақларинг кечки овқат истаб қолишса, уларни ухлатиб қўй», деди. У таомини тайёрлади, чироғини ёқди ва гўдақларини ухлатди. Кейин чироғини тўғрилаётгандек бўлиб туриб, уни ўчириб қўйди. Иккови ўзларини унга (меҳмонга) еяётгандек кўрсатишди ва тунни оч ҳолда ўтказишди. Тонг отгач, у киши эрта билан Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васалламнинг ҳузурларига борган эди, у зот: «Аллоҳ бу кеча икковингиз қилган ишдан рози бўлди [ёки мамнун бўлди】», дедилар. Шунда Аллоҳ: «Ўзларининг ҳожатлари бўлса ҳам, (уларни) ўзларидан устун қўярлар. Ким ўз нафсининг зикналигидан сақланса, ана ўшалар зафар топувчилардир» (ояти)ни нозил қилди».

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVVAT MARVARIDLARI